

Enfield M1917

7,62 mm karabin powtarzalny Enfield M1917

Historia konstrukcji

W momencie przystąpienia Stanów Zjednoczonych do I Wojny Światowej, państwowe arsenały w Springfield i Rock Island tylko do 1913 roku dostarczyły łącznie 843 239 egzemplarzy karabinów powtarzalnych M1903. Jednak szybko rosnące zapotrzebowanie na nowe karabiny, spowodowane zwiększaniem ilości poborowych żołnierzy w rosnącej armii amerykańskiej, stosunkowo szybko doprowadziły do wyczerpania rezerw karabinów powtarzalnych starszych typów; Kragów oraz Lee Navy, sięgnięto po wzory zagraniczne, produkowane w kraju dla sił Ententy, walczących na europejskim kontynencie. Remington w nowej fabryce, założonej w Eddystone, uruchomił na ogromną skalę produkcję brytyjskich Enfield P.14. Po przeprowadzeniu niewielkiej przebudowy – amerykańscy konstruktorzy stworzyli nowy karabin powtarzalny dla US Army; przyjęty pod oznaczeniem M1917, będący konstrukcyjnie uproszczonym wariantem karabinu powtarzalnego P.14, przystosowanym do naboju karabinowego .30-06.

Do końca I Wojny Światowej zostało łącznie wyprodukowanych 2 193 429 egzemplarzy w następujących zakładach:

- Winchester Repeating Co. w New Haven – stan Connecticut; 465 980 egzemplarzy
- Remington Arms Corporation w Ilion – stan New York oraz w Eddystone – stan Pensylwania; 545 541 egzemplarzy
- Eddystone Arsenal przy współpracy z Baldwin Locomotive Works w Eddystone – stan Pensylwania; 1 181 908 egzemplarzy

W tym samym czasie zakłady Springfield i otwarta na nowo linia produkcyjno-montażowa w Rock Island Arsenal dostarczyły w tym okresie zaledwie 312 000 nowych karabinów M1903.

W momencie wybuchu II Wojny Światowej deficyt karabinów w rozrastającej się szybko Armii Amerykańskiej, spowodował przydzielenie tej broni obsłudgom dział artyleryjskich i jednostkom tyłowym.

Opis konstrukcji

Karabin powtarzalny zaopatrzony w czterotaktowy zamek ślizgowo-obrotowy. Lufa karabinu zaopatrzona w pięć bruzd prawoskrętnych, o skoku 254 mm. Zastosowany został celownik przeziernikowy umieszczony na ruchomej ramce, wyskalowany w odległościach od 200 (183 metry) jardów do 1600 (1463 metry) jardów, z podziałką wyskalowaną co 100 jardów. Celownik złożony ze stałą nastawą na 400 jardów, współpracował on z muszką w osłonie. Wewnętrzny magazynek mieścił maksymalnie 6 naboji karabinowych, a mógł być ładowany za pomocą 5-nabojowych łódek amunicyjnych, po odciągnięciu zamka w tylne położenie. Na wylocie lufy można było założyć bagnet typu M1917.

Zastosowana amunicja

Autor – zdjęcia: Dawid Kalka

Ekspонат ze zbiorów: Fort Gerharda – Muzeum Obrony Wybrzeża,
Świnoujście, Polska

Naboje karabinowe były fabrycznie pakowane w 20-nabojowe opakowania kartonowe.

1. Zwykła Cartridge, Caliber .30 Ball M2:

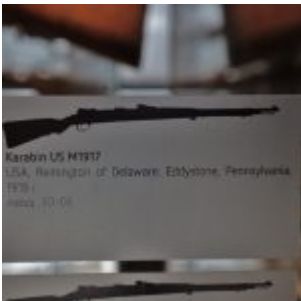
- Długość naboju – 84,8 mm
- Długość pocisku – 28,4 mm
- Masa naboju – 26,96 g
- Masa pocisku – 9,8 g
- Prędkość wylotowa – 835 m/s
- Donośność maksymalna – 3 450 jardów (3 155 metrów)
- Pocisk pełnopłaszczowy z ołowianym rdzeniem. Amunicja opracowana w 1938 roku, zoptymalizowana do prowadzenia płaskotorowego ognia na dystansie do 1 500 jardów (1372 metry)

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

- Kaliber lufy – 7,62 mm
- Zastosowana amunicja – naboje 7,62 x 63 mm (.30-06 Springfield)
- Masa broni – własna 4,16 kg, z założonym bagnetem 4,67 kg

- Długość całkowita – 1176 mm
- Długość lufy – 660 mm
- Zasilanie broni – magazynek stały, wewnętrzny na 6 naboí

Autor – zdjęcia: Dawid Kalka
Kraków, Kraków, Muzeum Armii Krajowej im. gen. Emila Fieldorfa
“Nila”
Broń z kolekcji Dr. Stanisława Wcisło

Bibliografia

1. Karabiny karabinki i pistolety maszynowe Encyklopedia długiej broni wojskowej XX wieku – Żuk Aleksandr B.
2. Witold Głębowicz, Roman Matuszewski, Tomasz Nowakowski: Indywidualna broń strzelecka II wojny światowej, Warszawa 2010
3. <http://www.dws-xip.pl/encyklopedia/kbm1917-us/>
4. <http://opisybroni.pl/enfield-rifle/>